

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI *Srijeda, 17. prosinca 2014.* [\[Multimedia\]](#)

Ponovno otkriti poziv i poslanje obitelji

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Nedavno održana Biskupska sinoda o obitelji bila je prva etapa jednog hoda koji će se zaključiti u listopadu iduće godina drugom biskupskom sinodom na temu "Poziv i poslanje obitelji u Crkvi i svijetu". Čitav je Božji narod pozvan pratiti taj hod molitvom i razmišljanjem. Želim da također uobičajena razmatranja na audijenciji srijedom budu dio toga zajedničkog hoda. Zato sam u ovoj godio odlučio razmišljati zajedno s vama upravo o obitelji, tome velikom daru kojeg je Gospodin dao svijetu od praiskona, kada je povjerio Adamu i Evi poslanje da se množe i ispune zemlju (usp. Post 1, 28). Onaj dar što ga je Isus potvrdio u svome evanđelju.

Blizina Božića baca veliko svjetlo na to otajstvo. Utjelovljenje Sina Božjega označava novi početak u povijesti čitavog svijeta. A taj novi početak se dogodio u krilu obitelji, u Nazaretu. Isus je rođen u obitelji. Mogao je doći na spektakularan način, ili kao ratnik, car... Ali, ne: on dolazi kao sin jedne obitelji, u obitelji. To je važno: gledati u jasicama taj tako lijep prizor.

Bog je izabrao roditi se u ljudskoj obitelji, koju je on sam stvorio. Stvorio ju je u zabačenom selu na rubu Rimskog carstva. Ne u Rimu, koji je bio glavni grad carstva, ne u nekom od velikih gradova, već na periferiji koja je bila gotovo nevidljiva i, zapravo, na poprilično lošem glasu. Ta je ozloglašenost bila malne poslovična kao što se podsjeća i u Evanđelju: "Iz Nazareta da može biti što dobro?" (Iv 1, 46). Možda, u mnogim dijelovima svijeta, i mi sami još uvijek tako govorimo kada čujemo ime nekog mjesta na periferiji velikoga grada. Pa ipak, upravo odatle, s periferije velikoga carstva, započela je najsvetija i najljepša povijest, povijest o Isusu među ljudima! I ondje je živjela ta obitelj.

Isus je ostao na toj periferiji trideset godina. Evanđelist Luka ovako sažima to razdoblje: Isus "bijaše im [to jest Mariji i Josipu] poslušan". Netko bi mogao reći: "Zar je Bog koji nas je došao spasiti izgubio trideset godina u toj ozloglašenoj periferiji?". Izgubio je trideset godina! On sam je

tako htio. Isusov put je bio u toj obitelji. "A majka je njegova brižno čuvala sve ove uspomene u svom srcu. A Isus napredovao je u mudrosti, dobi i milosti kod Boga i ljudi" (2, 51-52). Ne govori se o čudima ili ozdravljenjima, propovijedanjima, - u tome razdoblju nije činio ništa od toga - o mnoštvu koje hrli za njim; u Nazaret je, čini se, sve teklo "normalnim" tijekom, u skladu s običajima pobožne i marljive židovske obitelji: radilo se, mama je kuhala, obavljala je sve kućanske poslove, peglala košulje... radila sve što i ostale mame. Otac, stolar, je radio, učio sina zanatu. Trideset godina: "Ali koje rasipanje vremena, oče!". Ali Božji su putovi tajanstveni. No, ono što je bilo važno ondje jest obitelj! A to nije bilo rasipanje! Bili su veliki sveci: Marija, najsvetija žena, bezgrješna, i Josip, najveći pravednik... Obitelj.

Sigurno bi nas raznježio izvještaj o tome kako je Isus u mladosti sudjelovao u događanjima u vjerskoj zajednici i kako je obavljao dužnosti društvenog života; da doznamo kako je, kao mladi radnik, radio s Josipom; a onda njegov način sudjelovanja u slušanju Svetog pisma, u molitvi psalama i mnogim drugim običajima iz svakodnevnog života. Evanđelja, u svojoj jezgrovitosti, ne otkrivaju ništa o Isusovoj mladosti i prepuštaju tu zadaću našoj mašti. Umjetnost, književnost, glazba su u tome pogledu davali krila mašti. Dakako, nije teško zamisliti koliko bi majke mogle naučiti iz Marijine brizi prema Sinu! I koliko i očevi mogli naučiti iz primjera Josipa, pravedna čovjeka, koji je posvetio svoj život podupiranju i zaštiti djeteta i supruge - svoje obitelji - u teškim trenucima! A da i ne spominjem koliko bi mladi mogli biti ohrabreni od mladića Isusa razumjeti potrebu i ljepotu njegovanja svog najdubljeg poziva, i da sanjaju velike snove! A Isus je njegovao u tih trideset godina svoj poziv zbog kojega ga je Otac poslao. Isus se u tome razdoblju nije nikada dao obeshrabriti, nego je hrabro išao dalje i nastavljao svoje poslanje.

Svaka kršćanska obitelj - poput Marije i Josipa - može prije svega primiti Isusa, slušati ga, razgovarati s njim, čuvati ga, štiti, rasti s Njim; i tako učiniti svijet boljim. Dajmo prostora u našim srcima i u našim danima Gospodinu! Tako su činili i Marija i Josip, a to nije bilo lako: kolike su samo teškoće morali prebroditi! To nije bila neka lažna obitelj, to nije bila neka nestvarna obitelj. Obitelj iz Nazareta nas obvezuje ponovno otkriti poziv i poslanje obitelji, svake obitelji. I, kao što se događalo u tih trideset godina u Nazaretu, može se dogoditi također za nas: moramo se truditi da ljubav, a ne mržnja postane nešto normalno, da zajednička uzajamna pomoć, a ne ravnodušnost ili neprijateljstvo, postanu nešto uobičajeno. Nije slučajno, dakle, da izraz "Nazaret" znači "ona koja čuva", poput Marije, koja je - kaže Evanđelje - "u sebi pohranjivala sve te događaje" (usp. Lk 2, 19.51). Od tada, svaki put kada neka obitelj čuva to otajstvo, pa bila ona i na rubu svijeta, na djelu je otajstvo Sina Božjega, otajstvo Isusa koji dolazi da nas spasi. I dolazi spasiti svijet. A to je velika misija obitelji: napraviti mjesta za Isusa koji dolazi, prihvatiti Isusa u obitelji, u osobi djece, muža, žene, baka i djedova ... Isus je ondje. Prihvatiti ga tamo, da raste duhovno u toj obitelji. Neka nam Gospodin udijeli tu milost u ovim posljednjim predbožićnim danima. Hvala.

Sada vas molim za trenutak tišine a zatim, molitvom Očenaš, se želim zajedno s vama pomoliti za žrtve neljudskih terorističkih napada počinjenih u posljednjih nekoliko dana u Australiji, Pakistanu i Jemenu. Neka Gospodin primi pokojne u svoj mir, udijeli utjehu članovima njihovih obitelji te obrati nasilna srca koja se na zaustavljaju čak ni pred djecom. Otpjevajmo Očenaš tražeći tu milost.